

— No sigui impacient esperis; que caigut en Maura pujaria en Dato, que aquest també cauria prompte, que llavors pujaria un govern de forsa, que no se com ne va dir.

— Una dictadura militar.

— Justos, aixó va dir, i que aquesta imposaria el fer govern a en Lerroux.

— Home, i les institucions?

— Amb les institucions, amb la monarquia.

— I si no volia serne?

— Per forsa, li obligarien.

— Home, Nasi, em sembla un xic fort.

— Jo no dic mes que lo que va dir aquell senyor, que es veu qu'está molt enterat.

— I que deian els que l'escoltaven?

— Erem tres. Jo no deia res; que volia que digués si aquell senyor ho deia tant serio, i al ferli alguna observació desseguit s'enfadaba.

— I els altres?

— L'un també com jo, callaba i somreia.

— I l'altre?

— ¡Ho l'altre!... l'altre deia a tot que sí, perquè li va prometre que tornarien els Alcaldes de Real Ordre.

— I aquest senyor que sabia tantes coses, no va parlar de la política local?

— Sap Sr. Gregori que té unes cerveses molt bones. ¿M'en vol posar mes?

— Es veu que t'agrada Nasi, me'n alegro.

— Si senyor, m'agrada perquè es bona i sobretot amb la calor que fa perque es fresca, molt fresca.

Per trasllat
MARCH.

Ètica electoral

Venilitats

VAL a dir que si els corruptors del cos electoral s'han valgut de tota mena d'armes per tal de conseguir llur designi, no han mancat electors de totes les categories socials que s'han ofert en venda i han competit a degradar-se.

Es clar que, a tot arreu, els nuclis conscients

i idealistes han sabut resistir heroicament l'onada immoral. Sobretot a les poblacions una mica importants on la majoria del cos electoral s'ha servat dignament.

Peró, fora d'aquests nuclis, l'espectacle — especialment a la ruralia — ha estat repugnant. Hi ha hagut bandes on el mercadeig no era una capitulació de la fam, ni un negoci, sinó un vil deport, una fase nova del joc.

Era com si una ubriaguesa encomanadissa trasbalsés els senderis. Pagesos; menestrals, hissendats, sacerdots, autoritats civils i eclesiàstiques, professionals... L'escàndol, en alguns cassos, ha estat gros. Els tractes, en certes modalitats, han arribat a semblar quasi simoníacs. Evidentment, mentre en nom de la Monarquia, de la religió, de l'ordre social i de la unitat política d'Espanya, es compraven i es venien sufragis, pocs recordaven les execracions dels Sants Pares contra el diner i la usura i la cupiditat.

De *La Veu de Catalunya*.

Comentaris

ELS que fan els torristes i amics de l'Umbert amb motiu de les falsetats del paperot del *liliput*, son escaients. No s'en saben avenir que diguin d'en Lligé lo qu'ells han fet d'un modo escandalós.

Van a Bigas i garantitzen 30,000 pessetes per fer una carretera; envien al Ros, de Mollet, a Sant Fost amb la cartera plena, anunciant que pagaba al preu que li demanessin; ofereixen 4,000 pessetes al candidat obrer de Badalona, que nosaltres pensavem qu'era un fantasma per a retirar-lo a darrera hora en benefici d'ells; donen a mossèn Paradell, de L'Ametlla, 3,000 pessetes perque compri conciències; ofereixen 2,500 pessetes a n'en Vilà, de Montornès, per quaranta vots; prometen als de Santa Eulària pagar el telèfon i la carretera; compren el vots de Montseny a 15 pessetes; els de Montornès a 75 pessetes; els de Badalona a 50 i 100 pessetes; ofereixen 5,000 pessetes a un *matòn* de Badalona si fa funcionar bé les rodes; paguen 5 pessetes a tots els treballadors de la fàbrica de l'Um-